

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudce JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a soudkyně Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci žalobce **Consulting Company Novasoft, a.s.**, se sídlem Cedrová 1236, Jesenice, zastoupený JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou v Radostová & CO, se sídlem Břehová 208, Praha 1 – Josefov, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 4. 2013, č. j. ÚOHS-R39/2013/VZ-5825/2013/310/DBa,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a průběh správního řízení

[1] Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 23. 5. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 4. 2013, č. j. ÚOHS-R39/2013/VZ-5825/2013/310/DBa (dále jen „napadané rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2013, č. j. ÚOHS-S538/2012VZ-1786/2013/513/EDo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a zároveň byl zamítnut rozklad

proti tomuto rozhodnutí, pro jeho nezákonnost zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Současně žalobce navrhl, aby soud vydal předběžné opatření spočívající v povinnosti zadavatele veřejné zakázky – Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2 (dále jen „zadavatel“) a vybranému uchazeči – společnosti NEWTON Technologies, a.s., se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4 (dále jen „vybraný uchazeč“), zdržet se plnění smlouvy uzavřené na základě zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Dodávka zboží i služeb spočívající v dodávce výpočetní a záznamové techniky a technologie automatického rozpoznávání hlasu a přepisu řeči do písemné formy v oblasti soudnictví včetně zajištění kompletní a komplexní implementace systémů a všech typů školení“, ev. číslo zakázky v IS VZ US 208828 (dále jen „veřejná zakázka“), a to až do nabytí právní moci rozhodnutí ve věci samé. Zdejší soud svým usnesením ze dne 26. 6. 2013, č. j. 31Af 51/2013-117, návrh žalobce na vydání předmětného předběžného opatření zamítl.

[3] Žalobce podal v zadávacím řízení veřejné zakázky nabídku. Dne 7. 8. 2012 byl žalobce rozhodnutím zadavatele vyloučen z účasti v zadávacím řízení (a bylo také rozhodnuto o výběru nabídky vybraného uchazeče) na základě posouzení kvalifikace předložených vzorků hodnotící komisí zadavatele ze dne 14. 6. 2012, jelikož žalobce ve své nabídce k prokázání splnění kvalifikace předložil vzorek serveru, který svými parametry neodpovídal požadavkům zadavatele uvedeným v zadávacích podmínkách. Předložený vzorek by podle vyjádření žalobce ze dne 11. 6. 2012 technické podmínky splnil za předpokladu, že by byl rozšířen o další procesor, který však nebyl součástí předloženého vzorku. Vzorek tak neodpovídá požadavkům zadávací dokumentaci, přičemž nabídku nelze již po lhůtě pro podání nabídek měnit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky (dne 23. 8. 2012), kterým zadavatel nevyhověl. Žalobce následně podal návrh žalovanému na přezkoumání úkonů zadavatele a proti vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení a proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky.

[4] Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí shledal, že (I.) návrh žalobce se v části týkající se postupu zadavatele při stanovení zadávacích podmínek podle ustanovení § 118 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZVZ“) zamítá, neboť návrh nebyl podán oprávněnou osobou, a (II.) návrh žalobce se v části týkající se postupu zadavatele při odůvodnění rozhodnutí o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení podle ustanovení § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle odstavce 1 nebo 2 citovaného ustanovení ZVZ.

[5] Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že zadavatel v souladu s ustanovením § 45 odst. 1 a § 43 odst. 4 ZVZ vymezil technické podmínky vztahující se k předmětu veřejné zakázky jednoznačně tak, že požaduje síťové řešení poskytovaného SW – servery s minimálními parametry: 4 jádrový procesor architektury x86 s výkonem umožňujícím skóre ve sloupci Base minimálně s (v zadávací dokumentaci uvedenými) hodnotami. Výklad žalobce, že tedy nemůže s jistotou nabízet server s více procesory, je tak v rozporu s obvyklým významem slova „minimální“, když zadavatel nikde v zadávací

dokumentaci nevyslovil požadavek na jeden 4 jádrový procesor, jak dovodil žalobce. Žalobcem tvrzený údajný rozpor mezi požadavky zadávacích podmínek na výkonnost a počet procesorů tak není dle žalovaného nikterak patrný.

[6] Žalovaný dovodil, že z dodatečných dotazů žalobce k veřejné zakázce ze dne 28. 3. 2012 a také z námitek žalobce ze dne 23. 8. 2012, kde žalobce mj. uvedl, že „nevylučuje, že jím předložený vzorek serveru nemusí nutně odpovídat všem technickým parametrům uvedeným v zadávacích podmínkách veřejné zakázky. Objektivní skutečností totiž je, že neexistuje žádný čtyřjádrový procesor, který by výkonnostní parametry vymezené zadavatelem splňoval. Těch je možné dosáhnout pouze za využití několika procesorů, což však zadávací podmínky explicitně neumožňují“, že žalobce nepopírá, že jím předložený vzorek nesplňuje požadavky na výkonnost stanovené v zadávacích podmínkách, tedy že zadávací podmínky stanovené zadavatelem v zadávací dokumentaci žalobce nesplnil. Jinými slovy řečeno, žalobce dle žalovaného ve skutečnosti nenapadá své vyloučení z účasti v zadávacím řízení z důvodu nesplnění zadávacích podmínek, neboť netvrdí, že předmětné zadávací podmínky splnil, ale napadá zadávací podmínky vymezující minimální požadavky na servery v otázce procesoru a jeho výkonnosti. Vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení pro nesplnění požadavků zadavatele na výkon serverů, které zadavatel uskutečnil svým rozhodnutím o vyloučení z účasti v zadávacím řízení ze dne 7. 8. 2012, bylo proto oprávněné.

[7] Žalovaný konstatoval, že není pochyb o tom, že žalobci byly zadávací podmínky známy po celou dobu probíhajícího zadávacího řízení. Žalobce, který byl srozuměný se zadavatelem stanovenými zadávacími podmínkami zahrnující též technické požadavky na servery v otázce procesoru a jeho výkonnosti, podal nabídku v zadávacím řízení a až do okamžiku svého vyloučení neprojevil výhrady vůči zadávacím podmínkám. Žalovaný shrnul, že pokud měl žalobce výhrady vůči zadávacím podmínkám, mohl podle ustanovení § 110 odst. 3 ZVZ v zákonné lhůtě podat námitky proti zadávacím podmínkám u zadavatele. Žalobce tak však neučinil. Žalobce podal námitky až proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení podle ustanovení § 110 odst. 4 ZVZ, poté, co se dozvěděl, že byl z účasti v zadávacím řízení vyloučen. Vzhledem k tomu, že žalobce sám již dříve připustil, že zmíněné zadávací podmínky nesplnil, nemohlo být pro něj rozhodnutí zadavatele o jeho vyloučení z tohoto důvodu nikterak překvapivé. Dle žalovaného je nesporným faktem, že technický požadavek zadavatele na výkon serverů byl definován v zadávací dokumentaci od počátku zadávacího řízení, žalobce o něm věděl a mohl proti němu minimálně ode dne 2. 4. 2012, kdy obdržel odpověď zadavatele na své dodatečné dotazy k veřejné zakázce ze dne 28. 3. 2012, podat námitky ve lhůtě pro podání námitek proti zadávacím podmínkám (končila dne 5. 5. 2012) a to tím spíše, že se tento požadavek nevztahoval pouze na splnění technických kvalifikačních předpokladů, ale i na splnění požadavků zadavatele vztahujících se k serverům v samotné nabídce žalobce. Jestli žalobce podal námitky až dne 23. 8. 2012 proti svému vyloučení ze dne 7. 8. 2012, tak žalovaný musel dovodit, že námitky žalobce podle ustanovení § 110 odst. 3 ZVZ byly podány opožděně. Z tohoto důvodu žalobce není oprávněnou osobou pro podání návrhu, kterou je pouze osoba, jež podala námitky řádně a včas, jak stanoví ustanovení § 110 odst. 7 ZVZ a proto žalovaný rozhodl výrokem (I.) tak, jak rozhodl.

[8] Žalovaný pak dále shledal, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení ze dne 7. 8. 2012 vypracoval zadavatel standardně a v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 ZVZ a zadavatel v něm dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k vyloučení žalobce. Obsah rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení tak nevzbuzuje pochybnosti o dostatečné odůvodněnosti postupu zadavatele při vyloučení žalobce. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku (II.) prvostupňového rozhodnutí.

[9] Předseda žalovaného pak v napadeném rozhodnutí potvrdil správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí a podaný rozklad žalobce zamítl. Předseda žalovaného dodal, že konstatovat, že vyloučení žalobce bylo provedeno v souladu se zákonem, je možné i bez posouzení rozporných zadávacích podmínek, neboť vzhledem k tomu, že žalobce nepodal včas námitky proti zadávacím podmínkám, je nutné vycházet ze správnosti těchto zadávacích podmínek. Dále k tvrzené neexistenci vztahu sporného požadavku k předmětu plnění veřejné zakázky uvedl, že pokud měl žalobce o tomto pochybnosti, měl podat námitky proti zadávacím podmínkám – to však neučinil. V ostatním se pak plně ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu.

II. Obsah žaloby a doplnění žaloby

[10] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, což spatřuje v porušení předmětných ustanovení ZVZ a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc, a vymezil pět okruhů žalobních námitek tvořících žalobní body. Žalobce úvodem zdůraznil, že obecný závěr v tom smyslu, že je-li něco součástí předmětu veřejné zakázky, pak jakékoliv požadavky zadavatele na tuto součást jsou v souladu se ZVZ, nelze přijmout. Žalovaný jednoznačně pochybil, když se vůbec nezabýval otázkou, zda a nakolik se požadavky zadavatele na servery přímo vztahují k vlastnímu plnění veřejné zakázky, což je provozování samotné aplikace.

[11] Nedostatečnost návrhu rozkladové komise – návrh rozkladové komise ze dne 8. 3. 2013 obsahuje pouze doporučení potvrzení prvostupňového rozhodnutí a zamítnutí rozkladu bez podrobného odůvodnění a argumentace a jedná se pouze o dokument formulářového typu, označený sice formálně jako „návrh rozkladové komise“, obsahově však zcela nedostatečný. Tento návrh (resp. poskytnutí pouze nedostatečně zpracovaného návrhu rozkladové komise) neozřejmil žalobci důvody napadeného rozhodnutí, ve svém důsledku navíc závažným způsobem zasáhl do práv žalobce jako účastníka správního řízení, protože mu bylo odepráno, aby se seznámil se správním spisem v celém jeho rozsahu.

[12] Nepodání námitek proti zadávacím podmínkám – žalobce zdůraznil, že objektivně neexistovaly žádné důvody, pro něž by měl podávat námitky proti zadávacím podmínkám. Za úplnost a správnost zadávací dokumentace odpovídá podle ustanovení § 44 odst. 1 ZVZ zadavatel. Uchazeči nejsou povinni zadávací podmínky vyjasňovat či opravovat, zejména za situace, kdy jim zadávací podmínky nebrání podat vyhovující nabídku. Rovněž nemůže být na úkor uchazečů, když v případě, že zadávací podmínky umožňují několikery výklad, postupují při zpracování nabídky v souladu se svým pochopením zadávacích podmínek. Právě tak tomu bylo v případě žalobce, který podal vyhovující nabídku bez ohledu na irelevantní, zmatečný a

nesplnitelný požadavek zadavatele na technické parametry serverů (zejména požadavek na jeden čtyřjádrový procesor). Případné rozpory a nejasnosti v zadávacích podmínkách nemohou být k tíži žalobce, když se navíc projeví až později v průběhu zadávacího řízení. Uvedené plyne také z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudcích vydaných pod č. j. 8 Afs 11/2011-424 a č. j. 9 Afs 30/2010-182. Stejný závěr pak dle žalobce plyne také z rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 62Ca 33/2007. Zadavatel tedy porušil ustanovení § 76 odst. 1 ZVZ tím, že vyloučil žalobce za situace, kdy jeho nabídka splňovala zadávací podmínky a rovněž zadavatel (i žalovaný) postupovali v rozporu s citovanou judikaturou. Žalobce začal uplatňovat opravné prostředky podle ZVZ v okamžiku, kdy byl jednáním zadavatele poškozen na svých právech. Má-li pochybení zadavatele kořeny v nesprávně stanovených zadávacích podmínkách, nemůže být tato skutečnost k újmě žalobce, tedy nemůže vést k tomu, že žalobci bude znemožněna obrana proti nezákonnému postupu zadavatele jenom proto, že nepodal proti zadávacím podmínkám „preventivní“ námitky. Postup žalovaného byl tedy nezákonný a žalobce byl oprávněn podat návrh k žalovanému, neboť ten nesměruje proti zadávacím podmínkám, ale proti nezákonnému vyloučení a není vinou žalobce, že pochybení zadavatele lze zpětně vysledovat až do vymezení zadávacích podmínek.

[13] Porušení zásady legitimního očekávání a zásady nestranného postupu a rovného přístupu – žalobce poukázal na řadu dřívějších rozhodnutí žalovaného, ze kterých vyplývá, že v těchto rozhodnutích žalovaný v dřívějších fázích nezpochybněně zadávací podmínky v řízení o rozkladu posuzoval z hlediska jejich souladu se ZVZ. Žalobce proto očekával, že žalovaný přezkoumá zadávací podmínky rovněž v nyní řešeném případě, zejména vyšla-li jejich nezákonnost najevo až po provedeném posouzení nabídek. Žalovaný pravidelně ve svých řízeních v jiných věcech přezkoumával i samotné zadávací podmínky a konstatoval, že tyto byly v rozporu se ZVZ. V tomto řízení tak však neučinil. Další porušení zásady legitimního očekávání pak s odkazem na v žalobě citované rozhodnutí žalovaného spatřoval žalobce v tom, že žalovaný poté, co jeho návrh zamítl z procesních důvodů, nezahájil řízení z moci úřední, ač tak běžně činí. V této souvislosti odkázal žalobce také na rozhodnutí zdejšího soudu, sp. zn. 62Af 8/2011, kde bylo konstatováno, že pokud žalovaný shledá porušení zákona, je k zahájení správního řízení z moci úřední v souladu s principem dobré správy povinen. Dále také odkázal žalobce na rozhodnutí zdejšího soudu, sp. zn. 62Af 17/2010 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 50/2009. Napadené rozhodnutí pak dle žalobce vykazuje rovněž porušení zásady nestranného postupu a rovného přístupu. Žalovaný na jedné straně bez bližšího zkoumání označil technické požadavky na servery, za něž byl žalobce vyloučen, za zákonné, aniž je jakkoli zkoumal a aniž by zadavatel musel jejich vztah k plnění veřejné zakázky jakkoli prokazovat a na druhé straně odmítl žalovaný provést ověření vlastností nabízeného plnění, protože žalobce údajně nedoložil dostatečné důkazy. Je přitom zřejmé, že možnost žalobce, pokud jde o dokazování ohledně nabídky vybraného uchazeče, je značně limitovaná. Žalovaný tedy nepostupoval vůči zadavateli a žalobci nestranně, což působí nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[14] Porušení instrukce zadavatele – zadavatel v daném případě porušil svou vlastní interní instrukci č. j. 65/2011-INV-SP, která stanovuje postupy a povinnosti při zadávání veřejných zakázek v rámci resortu Ministerstva spravedlnosti (dále jen „instrukce“). Zadavatel po vyloučení žalobce vybral jako nejvhodnější jedinou zbývající nabídku, což je v rozporu

s ustanovením § 29 odst. 2 instrukce, jelikož dle žalobce nelze za výjimečný případ považovat časovou tíseň a snahu vyčerpat finanční prostředky z fondů EU. Postup zadavatele, kdy vědomě vyloučí jasného vítěze soutěže (žalobce, jelikož ten by byl – v případě nevyloučení – vítězem veřejné zakázky) za velmi sporných okolností a následně i přes odpor vlastní instrukce vybere ekonomicky i kvalitativně nevýhodnou nabídku, vyvolává pochybnosti o transparentnosti celého výběrového řízení.

[15] Žalobce ve svém přípisu, doručeném zdejšího soudu dne 12. 6. 2013, navrhl doplnění žaloby s tím, že konstatoval, že se v mezidobí seznámil s předmětnou smlouvou mezi zadavatelem a vybraným uchazečem, a že tato byla nepochybně uzavřena v rozporu s ZVZ, jelikož tato smlouva obsahuje ujednání, jejichž existence byla v zadávacích podmínkách výslovně vyloučena. Toto pak ve svém doplnění žaloby prokazuje na konkrétních případech. Tato smlouva je pak dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 23 Cdo 4561/2008, absolutně neplatná v plném rozsahu. Žalobce nemá nabídku vybraného uchazeče k dispozici a neměl možnost se s ní seznámit ani v rámci zadávacího řízení či správního řízení vedeného před žalovaným a nemohl tedy výše uvedené námitky uplatnit dříve. Je však naprosto nepochybné, že smlouva neodpovídá zadávacím podmínkám, resp. je výsledkem předchozího nezákonného postupu zadavatele v zadávacím řízení, a jako taková neměla být vůbec uzavřena. Jako důkaz navrhuje provést předmětnou smlouvu mezi zadavatelem a vybraným uchazečem (kopii dodává do soudního spisu).

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce, druhé doplnění žaloby a duplika žalovaného

[16] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném zdejšímu soudu dne 20. 6. 2013, navrhl, aby soud zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření a dále konstatoval, že žalobce byl ze zadávacího řízení vyloučen v souladu se ZVZ, když předložil vzorek serveru, který svými parametry neodpovídal technickým parametrům, které zadavatel požadoval v zadávacích podmínkách. K argumentaci žalobce, že předmětné technické požadavky na servery jsou zcela nadbytečné, uvádí, že tato námitka žalobce směřovala proti zadávacím podmínkám, tyto však žalobce v zákonné lhůtě nepodal. Zároveň žalovaný uvedl, že doplnění žaloby (viz bod [15] tohoto rozhodnutí) uplatnil žalobce až po dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby a soud by k němu neměl přihlížet. Tvrzení a žalobní námitky obsažené v doplnění žaloby také žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení.

[17] Žalovaný ve svém dalším vyjádření, doručeném soudu dne 10. 7. 2013, navrhl podanou žalobu v celém rozsahu zamítnout a zejména odkázal na prvostupňové, jakož i napadené rozhodnutí a dodal, že v obecné rovině je v souladu se ZVZ stanovení technického požadavku na servery, pokud je předmětem plnění veřejné zakázky dodávka serverů (mimo jiné). Je však zřejmé, že se žalovaný námitkami žalobce týkající se technických požadavků na servery a technického kvalifikačního předpokladu spočívajícího v doložení vzorku serveru, zabýval pouze nad rámec závěrů napadeného a prvostupňového rozhodnutí, tedy nad rámec přezkumu, a aniž by k tomu byl povinen, jelikož námitky směřující proti zadávacím podmínkám zadavatele nepodal žalobce včas, nebyl tedy ani oprávněnou osobou k podání návrhu v této věci. K žalobní námitce uvedené v bodě [11] tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcův požadavek nevyplývá z žádného ustanovení ZVZ, správního řádu, ani z jiného právního předpisu. Žalovaný měl nadto za to, že tyto skutečnosti nemohou mít vůbec žádný vliv na

zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí. V ostatním pak žalovaný opakuje argumentaci z napadeného rozhodnutí a dodává k porušení zásady legitimního očekávání, že se v případě žalobcem citovaných rozhodnutí nejednalo o skutkově shodné či podobné případy. V šetřené věci žalovaný ani nezískal důvodné podezření, že došlo k porušení zákonů, a z toho důvodu nebylo důvod správní řízení z moci úřední zahájit. Žalovaný také nezískal důvodnou pochybnost o tom, že by server nabízený vybraným uchazečem nesplňoval požadavky zadavatele a žalovaný také uvádí, že nelze v žádném případě tvrdit, že by nepostupoval nestranně. Žalobcem namítaný rozpor postupu zadavatele se svou vlastní instrukcí není žalovaný oprávněn přezkoumávat, navíc tyto skutečnosti ani žalobce nenamítal v průběhu správního řízení. Žalovaný má tedy za to, že v rámci obou instancí posoudil případ ve všech vzájemných souvislostech, a proto odkazuje na závěry obsažené v odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, které považuje za dostatečně srozumitelné a současně vypořádávající veškeré námitky žalobce přednesené v rámci správního řízení.

[18] Žalobce ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 21. 8. 2013, konstatoval, že vyjádření žalovaného neobsahuje žádné nové skutečnosti a žalobce setrvává na své argumentaci podrobně rozvedené v žalobě. Zdůrazňuje pak, že závěry žalovaného týkající se přezkumu technických požadavků na dodávané servery jsou plnohodnotnou součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí a jsou v něm zcela integrovány. Žalobce také setrvává na svém právním názoru, že žalovaný byl povinen zabývat se zákonností požadavků stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, což ostatně vyplývá i z jeho vlastní rozhodovací praxe i z judikatury správních soudů. Žalobce trvá i nadále na tom, že požadavky na servery umožňovaly několikery výklad, resp. byly zmatečné a nejasné. Ve zbytku odkazuje na podanou žalobu.

[19] Žalobce ve svém přípisu, doručeném zdejšího soudu dne 16. 1. 2014, navrhl v doplnění žaloby provedení důkazu, a to o rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R178/2013/VZ-24753/2013/310/BV1 (kopii dodal žalobce do soudního spisu) s tím, že v tomto rozhodnutí předseda žalovaného zrušil předchozí prvostupňové rozhodnutí právě a pouze z důvodu, že se žalovaný nezabýval zadávacími podmínkami a jejich vlivem na průběh zadávacího řízení, ačkoliv návrh navrhovatele směřoval proti rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení. I v tomto případě spatřuje žalobce analogii s nyní řešeným případem a důkaz, že žalovaný pochybil, pokud otázku zadávacích podmínek v předmětném případě zcela ignoroval.

[20] Žalovaný ve své duplice, doručené zdejšímu soudu dne 5. 2. 2014, zdůraznil, že ani odkazované rozhodnutí žalovaného uvedené v bodě [19] tohoto rozhodnutí není přílehlé na posuzovaný případ a nepředstavuje relevantní obranu žalobce proti napadenému rozhodnutí a nedokáže zhojit skutečnost několikrát žalovaným zdůrazňovanou, že žalobce nebyl oprávněn podat k žalovanému svůj návrh na zahájení správního řízení v části, ve které brojil proti postupu zadavatele při stanovení zadávacích podmínek, když pro nesplnění zákonného předpokladu – podávání včasných námitek – nebyl osobou k tomuto oprávněnou. Argumentace žalobce v této procesní situaci pak nemá žádný vliv. Odkaz na dřívější rozhodnutí předsedy se tedy v kontextu stěžejních otázek posuzovaného případu jeví jako nadbytečný.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[21] Při nařízeném veřejném jednání dne 1. 4. 2015 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Žalobce navrhl k důkazu listinu s názvem „Formulář druhé části průběžné monitorovací zprávy“ k projektu reg. číslo CZ 1.04/4.1.00/48.00058 ze dne 25. 6. 2011 s tím, že má prokazovat, že zadávací podmínky nastavené zadavatelem předmětné veřejné zakázky byly nastaveny od samého počátku nastaveny nereálně a nejasně. Krajský soud tento ani jiné důkazy navrhované žalobcem v žalobě a jejích doplněních nepřipustil, neboť neměly vazbu k rozhodovacímu důvodu napadeného rozhodnutí žalovaného a nepřinesly by k věci žádné relevantní poznatky.

[22] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[23] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

[24] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda žalovaný rozhodl správně, pokud opřel své rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v předmětné nadlimitní veřejné zakázce o správný úsudek, že žalobce není oprávněnou osobou pro podání návrhu na zahájení tohoto řízení, neboť nepodal včas námitky proti zadávací dokumentaci zadavatele, a dále, zda správně usoudil, že není třeba uložit zadavateli nápravné opatření ve smyslu § 118 zákona o veřejných zakázkách. Pro posouzení jednotlivých žalobních námitek, v rámci nichž krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, považuje soud za vhodné nejprve stručně vyložit relevantní právní úpravu, která dopadá na předmětnou věc.

[25] Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, v němž žalovaný vydal napadené rozhodnutí, je upraveno v dílu II. hlavy II. části V. ZVZ, přičemž již ze systematiky umístění této právní úpravy je zřejmé, že se jedná o jednu z dohledových procedur, která slouží ke kontrole zákonnosti zadávání veřejných zakázek. Samotná část V. zákona nese název „Ochrana proti nesprávnému postupu zadavatele“. V hlavě I. této části zákona je obsažena úprava řízení o námitkách proti postupu zadavatele, které může podat kterýkoliv dodavatel, který má nebo měl zájem na získání určité veřejné zakázky a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozí nebo vznikla újma na jeho právech (dále jen „stěžovatel“). Dále podle § 110 odst. 3 ZVZ platí, že námitky proti zadávacím podmínkám musí stěžovatel doručit zadavateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Námitky proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení (§ 110 odst. 4 ZVZ). Vztah hlavy I. a hlavy II. části V. zákona dostatečně jasně vyjadřuje již § 110 odst. 7 tohoto zákona, který stanoví, že *podání*

námitek řádně a včas je podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. Toto pravidlo je dále potvrzeno obecným ustanovením § 110 odst. 9 téhož zákona, podle něhož platí, že stěžovatel, který nevyužil možnosti podat námitky, není oprávněn podat podnět k Úřadu v téže věci.

[26] Ratio citované právní úpravy tedy spočívá v tom, že primární nástroj ochrany před nesprávným postupem zadavatele drží v rukou sami dodavatelé, kteří mohou být nesprávným postupem při zadávání veřejné zakázky dotčeni. Správnost či nesprávnost postupu zadavatele je zde z pohledu žalovaného odvozena od jeho souladu se zákonnou právní úpravou, která odkazuje i na zásady, podle nichž má zadavatel postupovat (zásada transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace). Zatímco v námitkovém řízení (§ 110 a násl. ZVZ) dominuje dispoziční zásada, což znamená, že ochrana se poskytuje pouze těm, kdo si střeží svá práva a vykonávají je ve lhůtách stanovených zákonem (*vigilantibus iura scripta sunt*), v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele úkonů zadavatele je možné i zahájení řízení z moci úřední, příp. rozhodování nad rámec podaného návrhu (viz k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, čj. 62 Af 52/2010-89). Jde-li však o řízení na návrh ve smyslu § 114 ZVZ, pak platí, že návrh musí být doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl. Aktivní legitimace navrhovatele k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je tedy odvislá od jeho předchozí procesní aktivity v námitkovém řízení. V opačném případě mu procesní aktivní legitimace nesvědčí a jeho návrh nemůže být shledán Úřadem jako oprávněný; ledaže by Úřad sám shledal podmínky pro výkon dohledu nad zadáním veřejné zakázky *ex officio*. Podle ustanovení § 118 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách platí, že Úřad návrh zamítne, pokud a) nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle odstavce 1 nebo 2, b) byly zjištěny důvody pro uložení zákazu plnění smlouvy podle odstavce 2, ale zadavatel prokáže naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele vyžadujících pokračování plnění smlouvy podle odstavce 3 nebo naplnění důvodu podle odstavce 4, c) návrh nebyl podán oprávněnou osobou, nebo d) návrh nesměruje proti postupu, který je zadavatel povinen dodržovat podle tohoto zákona v zadávacím řízení nebo v soutěži o návrh.

[27] K významu systematiky uspořádání jednotlivých institutů zákona o veřejných zakázkách se vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č.j. 2 Afs 67/2010 – 105 (přístupný na <http://www.nssoud.cz>), v němž v obdobné věci uvedl, že „*koncepce citovaných ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek je totiž založena na souslednosti jednotlivých kroků a na různých prostředcích ochrany proti případným nezákonnostem v oblasti veřejných zakázek, které je třeba využít bezprostředně poté, co žadatel některá pochybení zadavatele zjistí. Jde o to, že celý tento proces musí být nejen maximálně transparentní a férový, nýbrž také efektivní a zamezující zbytečným obstrukcím a opakovanému přezkumu stejných námitek, které mohly být daleko smysluplněji uplatněny dříve. Pokud tedy měl stěžovatel za to, že v zadávací dokumentaci nebyl způsob hodnocení nabídek v rámci jednotlivých kritérií vymezen dostatečně, měl proti tomu brojít již v této fázi řízení.*“

[28] Krajský soud posoudil z pohledu vyložené právní úpravy meritum projednávané věci. O jednotlivých žalobních námitkách krajský soud uvažil následujícím způsobem.

[29] Pokud žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že návrh rozkladové komise ze dne 8. 3. 2013 obsahuje pouze doporučení potvrzení prvostupňového rozhodnutí bez jakéhokoli podrobnějšího zdůvodnění, pak krajský soud uvádí, že tato námitka nemíří proti přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž proti postupu žalovaného a jeho rozkladové komise při jeho vydání. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k problematice hospodářské soutěže, účastenství řízení a návrhu rozkladové komise vyplývá, že: „*Návrh rozkladové komise nepochybně je součástí správního spisu, avšak nelze jej chápat jako podklad ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu; naopak jde o návrh, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází. Tomu odpovídá dikce zákona, který předvídá možnost vyjádřit se k podkladu pro vydání rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění; v případě návrhu rozkladové komise je to ovšem pojmově vyloučeno.*“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002-227; publikován ve Sbírce NSS pod č. 463/2005 Sb.). Tedy v posuzované věci krajský soud pouze zkoumal, jestli se tento návrh rozkladové komise ve správním spise fyzicky nachází, přičemž tuto skutečnost soud s pozitivním výsledkem ověřil s tím, že návrh rozkladové komise ze dne 8. 3. 2013 podepsaný jejím předsedou Mgr. P. K. navrhl prvostupňové rozhodnutí potvrdit a podaný rozklad zamítnout. K tomu krajský soud dále dodává, přezkoumatelnost návrhu rozkladové komise není samostatným předmětem soudního přezkumu a nemá vliv na výslednou přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2004, čj. 6 A 116/2001-120, publ. pod č. 919/2006 Sbírky NSS).

[30] Krajský soud pak také s odkazem na odbornou literaturu (srov. VEDRAL, J. *Správní řád: Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2012, 1446 s. ISBN 978-80-7273-166-4. S. 1193-1194) konstatuje, že i doktrinální názory se přiklánějí k tomu, že vzhledem k tomu, že je rozkladová komise pouze poradním orgánem předsedy žalovaného, jehož závěry jsou s ohledem na konečné znění rozkladového rozhodnutí nezávazné, není nutné ve správním spise mít zaznamenaný přesný průběh jejího zasedání, hlasování jednotlivých členů či širší odůvodnění jejích závěrů. Krajský soud tedy uzavírá, že i když se dá souhlasit s žalobcem, že by v rámci správního spisu mohl být (na základě „zásady dobré správy“) uveden podrobnější zápis z jednání rozkladové komise, nelze tento dokument považovat za nutnou součást správního spisu. Z hlediska přezkumu zákonnosti postupu žalovaného je tudíž podstatné pouze to, že návrh rozkladové komise je prokazatelně ve správním spise obsažen. Je tedy zřejmé, že žádný právní předpis neukládá žalovanému to, co žalobce požaduje. Navíc nepřítomnost podrobnějšího zdůvodnění návrhu rozkladové komise žalovaného neovlivnila žádná procesní práva žalobce a v žádném případě nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé, jak vyplývá ze samotné nezávaznosti návrhu rozkladové komise. Žalobce se měl možnost s předmětnou listinou (návrhem rozkladové komise) seznámit a také tak, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace a ostatně i z jeho vlastního tvrzení, učinil. Proto zdejší soud musel posoudit tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

[31] Ve druhém žalobním bodě žalobce sdružil své námitky proti zadávací dokumentaci. Jak krajský soud zjistil ze spisu žalovaného, zadavateli byly doručeny námitky proti rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení a proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky dne 23. 8. 2012. V těchto námitkách žalobce brojil proti postupu zadavatele při zadávání veřejné

zakázky a tvrdil rozpor se zákonem, konkrétně ustanoveními § 59 odst. 1, § 60 odst. 1, 2 zákona o veřejných zakázkách. Jak je ze spisu dále patrné, lhůta pro doručení nabídek byla stanovena na den 30. 4. 2012 do 12:00 hod. Jelikož lhůta pro podání námitek ve smyslu § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách činí 5 dnů od konce lhůty k podání nabídek, skončila tato lhůta dne 5. 5. 2012. Je tedy zřejmé, že proti obsahu zadávací dokumentace žalobce nepodal včas námitky, což znamená, že nebyl následně oprávněn k podání návrhu proti návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. Pokud tedy žalovaný tyto námitky vyhodnotil jako podané osobou neoprávněnou, postupoval v souladu se zákonem. Žalobce sice byl oprávněn podat námitky proti svému vyloučení ze zadávacího řízení, nicméně již nikoliv námitky proti obsahu zadávací dokumentace (viz k tomu výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 2 Afs 67/2010 – 105).

[32] Pokud žalobce v návaznosti na to tvrdil, že objektivně neexistovaly žádné důvody, pro něž by měl podávat námitky proti zadávacím podmínkám, pak se krajský soud s jeho tvrzeními neztotožňuje, neboť výhrady, které proti zadávacím podmínkám žalobce vznesl, musely být zřejmé již v době zveřejnění zadávacích podmínek. Krajský soud dále poukazuje na to, že dodavatelé uplatnili proti zadávací dokumentaci žádosti o dodatečné informace podle § 49 zákona o veřejných zakázkách, na něž zadavatel reagoval dne 2. 4. 2012 poskytnutím dodatečných informací. K požadavkům na technickou specifikaci serverů zadavatel v dodatečných informacích uvedl, že jsou v zadávací dokumentaci uváděny „jako minimální“. To plně koresponduje i se zněním bodu 4 přílohy č. 2 zadávací dokumentace, kde jsou uvedeny „minimální parametry pro servery“, v rámci nichž byl požadován výslovně 4 jádrový procesor architektury x86 s výkonem umožňujícím skóre ve sloupci Base s určením konkrétního počtu bodů v konkrétním benchmarku metodiky měření Spec (<http://www.spec.org/cpu2006/results/>). Vzorek serveru pro posouzení kvalifikace nabídky měl být v souladu se zadávacími podmínkami dodán tak, aby byl „*typově a výkonnostně shodný se servery nabízenými v uchazečově nabídce.*“ Z uvedeného je zřejmé, že ze zadávací dokumentace muselo být dodavatelům (a tedy i žalobci) zřejmé, že v nabídce musí uvést server pracující s procesorem stejných či vyšších výkonnostních parametrů, a tentýž procesor musí být osazen i ve vzorku serveru dodaného k posouzení kvalifikace hodnotící komisí. K žalobcem namítaným právním názorům Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že nedopadají přímo na projednávanou věc. K problému tvrzené neurčitosti zadávací dokumentace Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č.j. 8 Afs 11/2011- 424, v bodě 69 odůvodnění uvedl, že „*samotná jistá míra neurčitosti pojmu užitého v oznámení zadávacího řízení, resp. jeho konkretizace v zadávací dokumentaci, nebyla-li v rozporu s pravidly logického usuzování, nemohla na skutkovém půdorysu posuzované věci zasáhnout veřejná subjektivní práva stěžovatelů způsobem, který by vyžadoval poskytnutí ochrany správními soudy.*“ Požadavek zadavatele na minimální parametry procesoru v kombinaci s objektivizovaným vyjádřením jeho výkonu v tabulce benchmarků tedy podle názoru krajského soudu nelze hodnotit ani jako zmatečný, ani jako nesplnitelný, jak tvrdil žalobce. Pokud však měl žalobce za to, že tento požadavek je nereálný, bylo na něm, aby toto zadavateli sdělil v žádosti o poskytnutí dodatečné informace ve smyslu § 49 ZVZ, eventuálně vznesl námitky proti zadávací dokumentaci. Krajský soud tedy shodně se žalovaným dospěl k závěru, že zadavatel se nedopustil nezákonnosti v průběhu zadávacího řízení spočívající v tom, že by stanovil zadávací podmínky nejasně či neurčitě, příp. by je k následnému dotazu

odmítl vyjasnit, a proto žalovaný neměl důvod považovat jeho námitky proti zadávací dokumentaci za včasné.

[33] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání ze strany žalovaného, který podle názoru žalobce rozhoduje ve skutkově i právně obdobných věcech odlišně. K samotnému pojmu legitimního očekávání pramenícího z ustálené správní praxe lze odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006 -132 (publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1915/2009) ve vazbě na některé doktrinní přístupy uvedl, že *„doktrína legitimního očekávání se vyvinula jak z konceptu rozumnosti (přiměřenosti), tak i z přirozeného práva. To, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv. Rovněž ohlášení relevantní změny praxe vylučuje veškeré očekávání založené na předchozích postupech. Obecně mohou být očekávání rozdělena do dvou skupin. Za prvé se jedná o očekávání procedurálního charakteru, kdy je přislíben určitý procedurální postup, který jinak není povinný. Druhým případem legitimního očekávání je očekávání meritorního či příznivého rozhodnutí orgánu veřejné moci. Procedurální očekávání jsou chráněna tím, že je vyžadováno, aby byl přislíbený postup dodržován. Očekávání týkající se meritorního rozhodnutí jsou zpravidla chráněna procesně např. tím, že je dotčené osobě rozšířena možnost vznášet námitky, než je její očekávání vyvráceno. Dotčené osoby tedy nemají nárok na příznivé rozhodnutí, ale musí být ochráněna jejich důvěra v to, že rozhodující orgán dostojí svým povinnostem. S ohledem na výše uvedené rozšířený senát uzavírá, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“* Krajský soud vychází z tohoto vymezení zásady legitimního očekávání určité správní praxe a plně se ztotožňuje s tím, že samotná otázka vzniku legitimního očekávání v konkrétní věci je otázkou skutkovou.

[34] Konkrétně k namítanému rozporu postupu žalovaného s tvrzenou ustálenou správní praxí je třeba uvést, že žalovaný je ze zákona oprávněn zahájit řízení o přezkumu úkonů zadavatele i z moci úřední. V takovém případě může přezkoumat zadávací dokumentaci bez ohledu na lhůtu, kterou má k podání námitek proti zadávací dokumentaci účastník zadávacího řízení (dodavatel). Je však záležitostí správní úvahy a vyhodnocení všech rozhodných skutkových okolností, zda žalovaný v konkrétním případě shledá důvodné podezření, že zadávací řízení trpí nezákonností, či nikoliv. Stejně tak je na úvaze žalovaného, pokud přezkoumá zadávací dokumentaci k námitkám navrhovatele nad rámec nosných důvodů pro své rozhodnutí, nemění-li se přitom jeho výrok. V předmětné věci žalovaný přehledným způsobem jak v prvostupňovém, tak i napadeném rozhodnutí odůvodnil, z jakého důvodu nepovažoval za nutné takto postupovat (viz k tomu žalobcem namítané body 61 - 63 napadeného rozhodnutí) a zejména odlišil napadené rozhodnutí skutkově od namítaných rozhodnutí předchozích. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný

svým postupem v předmětné věci porušil zásadu legitimního očekávání, a neshledal v jeho postupu ani nezákonnost, ani prvky libovůle.

[35] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal porušení interní instrukce zadavatele č. j. 65/2011-INV-SP, která stanovuje postupy a povinnosti při zadávání veřejných zakázek v rámci resortu Ministerstva spravedlnosti (dále jen „instrukce“). Konkrétně § 29 odst. 2 této instrukce upravuje zvláštní důvod pro zrušení zadávacího řízení, kterým je situace, *pokud byla podána pouze jedna nabídka, nebo pokud byly všechny nabídky kromě jedné vyřazeny. Zadavatel se může od tohoto postupu ve výjimečných případech odchýlit. Své rozhodnutí musí odůvodnit a zaslat ke schválení OINV* [pozn. KS – odboru investic Ministerstva spravedlnosti]. *Bez schválení OINV nelze uzavřít smlouvu.* Krajský soud k tomu předně uvádí, že tuto námitku žalobce vznesl až v řízení před soudem a odkazuje v ní na vymezení vnitřních pravidel pro zadávání v resortu řízeném zadavatelem prostřednictvím interní normativní instrukce. Z obecné teorie práva pak plyne, že interním normativním aktem (instrukcí) lze zavazovat v příslušných oblastech toliko podřízené subjekty, neboť směřují vůči subjektům ovládaným organizační podřízeností ve vztahu ke správnímu orgánu, který takový akt vydal. Jde tedy o podřízené orgány či úřady a osoby ve veřejné službě. Ve smyslu právním nemají interní instrukce obecnou závaznost, a proto nejsou pramenem správního práva. Tyto interní normativní akty tedy nejsou všeobecně závaznými právními normami, nýbrž jen vnitřními instrukcemi, na jejich dodržení strany nemají subjektivního práva [srov. také rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 1947, (SJS) 232/46]. Ve světle výše uvedeného je nutné přisvědčit žalovanému, že namítaný rozpor jednání zadavatele se svou vlastní interní instrukcí není oprávněn žalovaný přezkoumávat a navíc tento rozpor žalobce netvrdil v průběhu správního řízení, i když mu v tom nic nebránilo. Zdejší soud tedy konstatuje, že tento tvrzený rozpor nemá a ani nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jelikož i kdyby jednání zadavatele bylo v rozporu se svou vlastní instrukcí (což zdejší soud nezkoumal), tak toto jednání nebylo v této konkrétní sporné otázce (uzavření smlouvy s jediným zbývajícím uchazečem) v rozporu se závaznými právními předpisy, v řešeném případě pak konkrétně se zákonem o veřejných zakázkách a správním řádem.

[36] Konečně v posledním žalobním bodě, který ovšem vyplývá až z doplnění žaloby ze dne 11. 6. 2013 doručeného krajskému soudu dne 12. 6. 2013, žalobce namítl, že smlouva mezi zadavatelem a vybraným uchazečem byla nepochybně uzavřena v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, neboť obsahuje ujednání, která byla v zadávacích podmínkách výslovně vyloučena a navíc je podle názoru žalobce neplatná. K tomu krajský soud především uvádí, že podle ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. „rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 4. 4. 2013. Lhůta k podání žaloby činí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzované věci skončila lhůta pro podání žaloby dne 4. 6. 2013. Žalobce byl tedy oprávněn formulovat žalobní body proti napadenému rozhodnutí pouze do tohoto data. Nepochybně je povinností soudu vypořádat se nejen se správností námitek žalobce, ale prvotně s včasností jejich uplatnění, a v případě jejich opožděného podání odmítnout je v souladu s příslušnými ustanoveními

soudního řádu správního, nelze je však v odůvodnění rozhodnutí pominout. Žalobcovy námitky rozšiřující žalobní body doručené krajskému soudu dne 12. 6. 2013 musí tedy krajský soud odmítnout s poukazem na jejich opožděnost. Nicméně i přes tento fakt, zdejší soud pro úplnost nad rámec nutného odůvodnění doplňuje, že předmětem jeho řízení je posouzení zákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, nikoliv posuzování zákonnosti smlouvy mezi zadavatelem a vybraným uchazečem. V intencích citované zákonné úpravy a citované judikatury potom zdejší soud vypořádal všechny závažné právní argumenty uplatněné ve včas podané žalobě včetně doplnění žaloby, doručené soudu dne 16. 1. 2014, jelikož toto doplňovalo včas vznesenou žalobní námitku (porušení zásady legitimního očekávání a zásady nestranného postupu a rovného přístupu) o nový důkaz, konkrétně o nové rozhodnutí předsedy žalovaného, které v době podání žaloby ještě nebylo vydáno.

V. Shrnutí a náklady řízení

[37] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[38] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. dubna 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu